

opfætte den. Naar Regjeringsudkastet derfor indeholder den Bestemmelse, at det „om muligt“ skal stee paa et indelukket Sted, saa kan man virkelig ikke som Udvalgets Mindretal derom sige, at „det skal altsaa ogsaa tillades, at Straffen udføres paa et Sted, hvor der er mere eller mindre almindelig Færdsel, naar vedkommende Befalingsmand ikke troer at have et indelukket Sted til sin Raadighed“. Hvad mener man med, at vedkommende Befalingsmand ikke troer at have dette. Enten har han et indelukket Sted, eller han har det ikke; vedkommende Befalingsmand „troer“ ikke, at han har et saadant Sted, eller at han ikke har det. Heri synes der mig at ligge saa at sige en Mistanke til de militære Befalingsmænds gode Villie, og en saadan synes jeg for en stor Deel gaar igjennem Mindretallets Maade at opfatte hele Udkastet paa. Der kan dog derhos ikke være Tale om, at man ikke vil indrømme de militære Befalingsmænd en saa stor Myndighed som den, der er foreslaaet i Lovudkastet, thi man maa jo vel erindre, at de militære Jurisdictionsschefer, som under alle almindelige Forhold ere de, der ere Indhavere af den arbitraire Straffemyndighed, allerede nu kunne straffe med indtil 10 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. En Dyr kan nu slippe med 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød for første Gang, men Chefene kunne gaae til det dobbelte Antal Dage heraf. Den her foreslaaede Straf staaer altsaa saa langt under, hvad de militære Jurisdictionsschefer kunne gaae til af arbitraire Straffe, at Mindretallets omtalte Ytring synes kun at kunne hidrøre fra en Tro paa, at de militære Befalingsmænd ikke ville vise Samvittighedsfuldhed med Hensyn til Anvendelsen af denne arbitraire Straf, og til en saadan Tro synes der mig ikke at foreligge den allermindste Grund. — Naar det erede Mindretal under Nr. 5 har foreslaaet, at man skulde ned sætte Tineantallet fra 12 til 9, saa trøer jeg, at den Vedkommende, der skal straffes, vil være det erede Mindretal meget lidt taknemmelig herfor, thi det vil jo have til Følge, at Vedkommende ved Anvendelse af staaende Arrest skal straffes i 4 Dage. Han er nemlig i Bagtarvest i Mellemtidene, og hans Straf vil altsaa udstrække sig over

et længere Dageantal end ellers. Vi have hertilands et Forhold, hvorfra jeg troer, at der kan hentes et Bevis for, at det i Almindelighed maa kaldes langt strengere at lade en Straf være i længere Tid end at lade den afgjøre i kort Tid, naar den da ikke er overordentlig haard. Tidligere havde vi jo nemlig den Bestemmelse, at Fængsel paa Bånd og Brød ikke maatte anvendes uafbrudt i mere end 5 Dage, og at saa skulde der være 5 Dages Mellemrum. En Straf af 10 Dages Fængsel paa Bånd og Brød fuldbyrdeses altsaa saaledes, at Vedkommende først hensad i 5 Dage paa Bånd og Brød, saa havde en Mellemfrist paa 5 Dage og saa atter kom 5 Dage paa Bånd og Brød, og Straffen udstrakte sig saaledes over 15 Dage. Efter den nye Straffelov kan denne Straf imidlertid afgjøres med 5 Dages Bånd og Brød, 2 Dages Mellemfrist og saa atter 5 Dages Bånd og Brød, og det er nu en Erfaring, som gives rundt i Landet i tilstrækkelig Mængde, at Vedkommende altid foretrække at klare denne Søg paa 12 Dage istedetfor som tidligere paa 15 Dage. At have en saadan Straf svævende over sig i længere Tid er en saa ubehagelig Følelse, at Vedkommende, naar han paa nogen Maade har Kræfter dertil, langt hellere ønsker at komme saa hurtig som muligt derfra end at see Straffen traineret længere end absolut nødvendigt. Hvad Mindretallet foreslaaer under Nr. 5, er altsaa efter mit Begreb Noget, der, langt fra at gjøre Straffen mildere, tværtimod i deres Dine, som skulle straffes, hyppigst vil blive anseet for en Skerpelse. — At der skulde tilstaaes de vedkommende straffede Personer 2 Timers Hviletid, efterat de være straffede, vilde i Krigstid meget let fremkalde et høist mærkverdigt Forhold, og i Krigstid er det erede Mindretal jo dog af den Mening, at denne Straf maa anvendes i sit fulde Omfang, og at den da navnlig skal have sin Betydning. At en Afdeling skulde lade en Mand tilbage, fordi han havde staaet bunden til en Væg, og at han skulde blive i 2 Timer i Standkvarteret, hvilket Sjenden muligt inden disse 2 Timers Udlob bemægtiger sig, vilde være en ganske særegen Bestemmelse. Naar Man